

Winston Churchill solia dir que, en una guerra, la primera víctima és la veritat. No d'una altra manera s'han camuflat les atrocitats del segle passat. Estadísticament, el XX fou el més cruel dels segles, per la quantitat de morts, per la sofisticació de l'armament, defugint ara la més tradicional i ingènua concepció de «guerra»: enfrontament entre dues nacions. De fet, estic convençut que ara mateix estem en guerra, però no es nota, no ho notem. És clar que nosaltres, ací, no estem en guerra. Metralletes, als carrers, no en veiem. L'estat ens les recorda quan ens retalla llibertats en nom d'una pressumpta seguretat interior. La cançó és vella. D'això es tracta, de què no es note, d'estar segurs, de callar, de desinformar-nos de tan informats com estem i, al capdavall, que no ens assabentem de res. Ser feliços. Recentment, el president nordamericà George Bush ha triat Henry Kissinger per a dirigir una comissió que investigue els atemptats de l'11 de setembre. Ara? Més d'un any després? El 12 de febrer de 1933, l'israelià Henry Morgenthau, aleshores secretari del Tresor dels EUA, declarà que Amèrica acabava d'entrar en la primera fase de la II Guerra Mundial, només dotze dies després de la victòria nazi en uns comicis democràtics. Els últims. Pocs dies després, el rabí Stephen Wise, conseller de Roosevelt, anuncià per ràdio la «guerra dels jueus contra Alemanya». El nomenament a dit, de comissaris, de consellers i de tota mena d'autoritats és una tradició als Estats Units, guardians de la llibertat (citant Chomsky) i de la democràcia. L'avi Kissinger, de 79 anys, defuig sistemàticament els interrogatoris del Tribunal Penal Internacional per la seva implicació en delictes de guerra bruta quan era secretari d'Estat en temps de Nixon. Ara li toca jugar la seua última pilota per a afegir un intent més de justificació a la invasió d'Irak, assassinant una vegada més la veritat on s'evidencia l'Holocaust amb què Sharon destrueix el poble palestí.